

Bài văn mẫu lớp 9: Phân tích nhân vật Nhuận Thổ trong tác phẩm Cố hương của Lỗ Tấn

1. Dàn ý phân tích nhân vật Nhuận Thổ

a. Mở bài: Giới thiệu tác giả Lỗ Tấn, tác phẩm cố hương và nhân vật Nhuận Thổ.

b. Thân bài phân tích nhân vật Nhuận Thổ

- Tâm trạng nhà văn khi trở về quê cũ: thấy cảnh tiêu điều, tàn tạ của quê hương, khác xa so với quê hương trong kí ức đẹp đẽ của nhà văn.
- Sự tàn tạ của quê hương được thể hiện qua sự thay đổi của Nhuận Thổ.
 - Sự thay đổi ở ngoại hình: Nhuận Thổ xưa và nay.
 - Sự thay đổi ở tính cách: những hành vi, lời nói thể hiện sự thay đổi của Nhuận Thổ.
- Nguyên nhân của sự thay đổi đó: xã hội phong kiến bất công, thối nát đã bóp méo bản chất con người.
- Giá trị tố cáo của tác phẩm và ý nghĩa tư tưởng mà tác giả muốn đề cập.

c. Kết bài:

- Khái quát nội dung và nghệ thuật, nêu tư tưởng của nhà văn qua nhân vật Nhuận Thổ. Có thể nêu cảm xúc của em trước nhân vật này.

2. Bài văn mẫu Phân tích nhân vật Nhuận Thổ trong tác phẩm Cố hương

2.1. Bài văn mẫu 1: Phân tích nhân vật Nhuận Thổ trong tác phẩm Cố hương

Trung Quốc là một nước có nền văn học lâu đời, phát triển trong số đó những nhà văn như Bạch Cư Dị, Lí Bạch, Thôi Hiệu... đã trở thành những cái tên nổi tiếng không chỉ ở Trung Quốc mà còn vượt ra khỏi phạm vi quốc gia mà đến với các khu vực lân cận. Nhưng nhắc đến những nhà thơ, nhà văn tài năng của

Trung Quốc không thể không nhắc đến Lỗ Tấn, một nhà thơ tiêu biểu có nhiều những đóng góp quan trọng cho văn học Trung Quốc, thơ của ông luôn thiết tha, tràn đầy cảm xúc, trong số đó có tác phẩm “Cố hương”, đây là tác phẩm viết nhân dịp nhà thơ về thăm lại quê cũ sau hơn hai mươi năm xa quê, ở đây ông đã nhận thấy được sự đổi khác không chỉ của cảnh vật mà còn ở con người, mà cụ thể trong tác phẩm này chính là Nhuận Thổ, người bạn thân thiết thời ấu thơ của nhà thơ.

Sau hai mươi năm Lỗ Tấn mới có dịp về thăm quê, đây cũng là chuyến thăm lại nhà cửa, xóm giềng để đưa gia đình đến nơi đất khách để làm ăn, sinh sống. Sau một khoảng thời gian dài không về thăm quê, tình cảm thương yêu của nhà văn đối với quê hương, con người nơi “chôn nhau cắt rốn” không hề đổi khác, nhưng cảnh vật cũng như con người ở đây cũng đã đổi khác. Trước hết đó là cảnh vật, ngay khi trở về nhà văn đã nhận thấy sự đổi khác này “Làng cũ của tôi đẹp hơn kia! Nhưng nếu phải nhớ rõ đẹp như thế nào, nói rõ đẹp ở chỗ nào thì thật không có hình ảnh, ngôn ngữ nào diễn tả được”. Quãng thời gian hai mươi năm đủ dài để mọi vật đổi khác, hình bóng quê hương luôn in đậm trong tâm trí nhà thơ nhưng khi trở về quê cũ, cảnh vật vừa lạ vừa quen này phần nào khiến cho nhà văn cảm thấy bối rối, dù biết đổi khác nhưng không thể nhớ rõ đổi khác ở đâu.

Không chỉ có cảnh vật mà con người cũng đã thay đổi, người bạn thân thiết thời thơ ấu của nhà văn là Nhuận Thổ đã hoàn toàn đổi khác, sự thay đổi này khiến nhà văn ngỡ ngàng. Ngay từ khi Nhuận Thổ xuất hiện thì Lỗ Tấn đã nhận thấy gì đó là lạ, không giống với ấn tượng của mình về cậu bé Nhuận Thổ khi xưa: “Người đi vào là Nhuận Thổ. Tuy tôi nhận ra ngay là Nhuận Thổ nhưng lại không phải là Nhuận Thổ trong kí ức của tôi”. Như vậy là ngay ấn tượng đầu tiên khi trùng phùng với cố nhân thì nhà văn đã ít nhiều linh cảm được sự đổi thay này. Trong ấn tượng của Lỗ Tấn, cậu bé Nhuận Thổ khi xưa là một cậu bé nhanh nhẹn,

hồn nhiên với: “Khuôn mặt tròn trĩnh, nước da bánh mật, đầu đội mũ lông chiên bé tí tẹo, cổ đeo vòng bạc sáng loáng”.

Đó chính là hình ảnh của cậu bé Nhuận Thổ năm nào, cũng là những kí ức về người bạn thân thời thơ ấu của nhà văn Lỗ Tấn, không chỉ vậy, Nhuận Phát khi xưa còn là một người mạnh dạn, vô cùng tài giỏi, từ bắt cá hay bắt chim thì đều thuần thục, thành thạo, khiến cho Lỗ Tấn đã từng rất ngưỡng mộ và thể hiện sự cảm phục “Trời ơi, Nhuận Thổ hẳn biết nhiều chuyện lạ lùng lắm, không sao kể khôn xiết”. Nhớ về người bạn từ những chi tiết nhỏ nhất cũng cho thấy được phần nào sự coi trọng, yêu quý của nhà văn đối với cậu bé năm nào. Nhưng những ấn tượng hồi nhỏ ấy hoàn toàn tan biến khi nhà văn đối diện với một Nhuận Thổ khi đã trở thành một chàng trai trưởng thành.

Khác với vẻ nhanh nhẹn, mạnh dạn hồn nhiên lúc nhỏ thì Nhuận Thổ bây giờ đã trở nên dẹt dẹt, e ngại, cho dù người mà mình đang tiếp xúc là người bạn rất thân thiết của tuổi thơ, người bạn mà khi phải chia tay đã lặng lẽ trốn đi mà khóc hết nước mắt. Nhuận Thổ bây giờ là “cao gấp hai trước, khuôn mặt tròn trĩnh, nước da bánh mật trước kia nay đổi thành vàng cam, lại có những nếp nhăn sâu hóm” Đây là những dấu vết của một cuộc sống vất vả, cực nhọc, của những lo toan cơm, áo, gạo, tiền cho cuộc sống, không chỉ vậy mà khuôn mặt, vóc dáng của Nhuận Thổ lúc này cũng giống hệt với cái vẻ khắc khổ của bố anh khi xưa: “Cặp mắt giống hệt với cặp mắt của bố anh ngày trước, mi mắt viền đỏ húp mọng lên”. Và điều này nhà văn Lỗ Tấn cũng có thể lường trước được vì “...ở miền biển, gió thổi suốt ngày, đại thể ai cũng thế cả”.

Dáng vẻ của Nhuận Thổ khi này cũng vô cùng khắc khổ, anh mặc một chiếc áo lông mỏng dính, người ci cúm rúm, đội chiếc mũ chiên rách tươm. Và ngay bàn tay cũng không giống trong ấn tượng của nhà văn “hồng hào, lạnh lện, mập mập, cứng rắn” mà trở nên “thô kệch, vừa nặng nề, lại nứt nẻ như vỏ cây thông” Chỉ

nhìn vào đôi bàn tay ấy thôi chúng ta cũng phần nào thấy được những vất vả mà người đàn ông ấy đã phải trải qua. Nhưng đâu chỉ có thay đổi về hình dáng và ngay cả tính cách và con người của Nhuận Thổ cũng đã có sự đổi thay. Khác với vẻ thân thiết, cảm giác vui sướng khi được trùng phùng của nhà văn thì Nhuận Thổ lại tỏ ra khúm lúm, e ngại.

Nhuận Thổ cũng vui vì được gặp lại nhà thơ nhưng dường như đã có một bức tường ngăn cách giữa hai người, Nhuận Thổ đứng đó, nét mặt vừa “hớn hờ” nhưng cũng vừa “thê lương”, môi mấp máy như muốn nói một lời chào đầy nồng hậu, thân thiết nhưng mấp máy mãi cũng không ra tiếng, cuối cùng anh đã cung kính và chào rất rành mạch “Chào ông”. Tiếng chào ấy mới xót xa làm sao, nó làm cho nhà văn sững sốt, đau lòng. Nhưng nếu đặt mình vào vị trí của Nhuận Thổ thì ta có thể hoàn toàn có thể cảm thông. Bởi cuộc sống quá khó khăn, con đông, mất mùa, thuế má, lính tráng, trộm cướp, quan lại, thân hào đã đầy dọa anh, khiến anh trở thành người đàn độn, mụ mẫm như vậy.

Như vậy, qua tác phẩm Cố hương, nhà văn Lỗ Tấn đã thể hiện được sinh động được sự thay đổi của cảnh sắc quê hương cũng như sự đổi thay của người cố hương thân thiết sau hơn hai mươi năm xa cách, đó là sự đổi thay do hiện thực xã hội thay đổi, hoàn cảnh sống có thể biến con người ta từ người mạnh dạn, vui vẻ trở nên rụt dè, e ngại bởi khoảng cách địa vị, bởi những áp lực của cuộc sống, hình ảnh của Nhuận Thổ hiện lên thật đáng thương, làm cho người đọc cảm thấy đồng cảm với con người hiền lành nhưng cũng đầy khắc khổ đấy.

2.2. Bài văn mẫu 2: Phân tích nhân vật Nhuận Thổ trong tác phẩm Cố hương

Lỗ Tấn (1881 –1936) là nhà tư tưởng lớn, nhà văn hiện thực nổi tiếng của Trung Quốc vào thời kì đầu thế kỉ XX. Sự nghiệp sáng tác mà ông để lại cho đời rất đồ sộ và đa dạng, trong đó có 17 tập tạp văn và hai tập truyện ngắn xuất sắc là

Gào thét (1923) và Bàng hoàng (1926). Một trong những tác phẩm tiêu biểu nhất của tập Gào thét là truyện ngắn Cổ hương.

Thông qua việc kể lại chuyến về quê lần cuối cùng và những suy ngẫm, rung cảm của bản thân trước sự thay đổi của cảnh vật và con người ở quê hương, đặc biệt là nhân vật Nhuận Thổ, tác giả đã kín đáo phê phán chế độ phong kiến hủ bại, đồng thời đề cập đến con đường giải phóng nông dân ra khỏi những ràng buộc vô hình nhưng nghiệt ngã của xã hội đương thời.

Tác giả nhớ như in hình ảnh của người bạn nhỏ cách đây hai chục năm. Bắt đầu là cảnh Nhuận Thổ xuất hiện vào ngày giỗ lớn của gia đình tác giả. Đó là cậu bé xinh xắn, khỏe mạnh, khuôn mặt tròn trĩnh, nước da bánh mật, đầu đội mũ lông chiên bé tí tẹo, cổ đeo vòng bạc sáng loáng,.. Tiếp sau đó là những kỉ niệm về người bạn đáng yêu thuở thiếu thời.

Nhuận Thổ hay kể chuyện bẫy chim: Làng em toàn đất cát, hễ tuyết xuống là em quét lấy một khoảng đất trống, dùng một cây que ngăn chống một cái nong lớn, rắc ít lúa lép, thấy chim tước xuống ăn, đứng đằng xa giật mạnh sợi dây buộc vào cái que, thế là chim bị chụp vào nong hết. Thứ nào cũng có: sẻ đồng, chào mào, “bột cô”, sẻ xanh lưng.

Hết chuyện bẫy chim đến chuyện rủ “cậu ấm” đi chơi bờ biển: Đến mùa hè, anh xuống nhà em chơi. Ban ngày, chúng mình ra biển nhặt vỏ sò, màu đỏ có, màu xanh có, đủ cả. Có cả sò “mặt quỷ”, sò “tay Phật”.

Rồi chuyện về con tra kì lạ như trong cổ tích: Ở làng em, người đi qua đường khát nước hái một quả dưa ăn, không kể là lấy trộm. Canh là canh lợn rừng, nhím, tra. Này nhé! Sáng trăng. Có tiếng sột soạt. Tra đang ngón dưa đấy. Thế là cầm đình ba khe khẽ tiến lên...

Thời ấy, trước con mắt của “cậu ấm” con chủ nhà thì Nhuận Thổ là tiểu anh hùng, là người từng trải : Trời ! Nhuận Thổ hẳn biết nhiều chuyện lạ lùng lắm, kể

không xiết! Những chuyện đó, bạn bè tôi từ trước đến nay, không ai biết cả. Chúng nó không biết là vì trong khi Nhuận Thổ sống bên bờ biển thì chúng nó, cũng như tôi, chỉ nhìn một mảnh trời vuông trên bốn bức tường cao bao bọc lấy cái sân mà thôi!

Tình bạn tuổi thơ giữa tác giả và Nhuận Thổ thật trong sáng và đậm thắm. Nhưng tiếc thay, đã hết tháng giêng. Nhuận Thổ phải về quê hẳn. Lòng tôi xôn xang, tôi khóc to lên. Hẳn lẫn trong bếp, cũng khóc mà không chịu về. Nhưng rồi bố hẳn cũng lôi hẳn đi. Sau đó, hẳn có nhờ bố hẳn mang lên cho tôi một bọc vỏ sò và mấy thứ lông chim rất đẹp. Tôi căng cổ vài lần gửi cho hẳn ít quà. Nhưng từ đây chúng tôi không hề gặp mặt nhau nữa.

Tác giả đã lấy hình ảnh tươi đẹp trong quá khứ đối chiếu với hình ảnh Nhuận Thổ trong hiện tại để nêu bật chủ đề tác phẩm. Sau hai mươi năm cách biệt, nay hai người mới gặp lại nhau: Người đi vào là Nhuận Thổ. Tuy tôi nhận ra ngay là Nhuận Thổ, nhưng lại không phải là Nhuận Thổ trong kí ức tôi. Anh cao gấp hai trước, khuôn mặt tròn trĩnh, nước da bánh mật trước kia nay đã đổi thành sạm, lại có thêm những nếp nhăn sâu hoắm. Cặp mắt giống hệt cặp mái anh ngày trước, mí mắt viền đỏ húp mọng lên. Tôi không lấy làm lạ, ở miền biển, gió thổi suốt ngày, đại đêai cũng thế cả. Anh đội một cái mũ lông chiên rách tươm, mặc một chiếc áo bông mỏng dính, người co ro cúm rúm, tay cầm một bọc giấy và một tẩu thuốc lá dài. Bàn tay này cũng không phải là bàn tay tôi còn nhớ, hồng hào, lạnh lẽ, mập mạp, cứng rắn, mà vừa thô kệch vừa nặng nề, nứt nẻ như vỏ cây thông...

Nhuận Thổ đứng dừng lại, nét mặt vừa hớn hờ vừa thê lương, môi mấp máy, nhưng cũng nói không ra tiếng. Rồi bỗng anh lấy một dáng điệu cung kính, chào rất rành mạch: Bẩm ông!

Sau đó, anh ta rón rén đưa ra một gói giấy và ấp úng: – Ngày đông tháng giá chẳng có gì, chỉ có ít đậu xanh của nhà phơi khô, xin ông...

Nghệ thuật tả thực của tác giả thật sắc sảo. Ông đã khắc họa sinh động chân dung một nông dân lam lũ, nghèo khó và đầy mặc cảm tự ti. Qua đó, ta có thể hình dung ra cảnh sống cơ cực, điều đứng của Nhuận Thổ nói riêng và nông dân nói chung lúc bấy giờ.

Người bạn nhỏ khỏe mạnh, đáng yêu thuở nào giờ đây là một nông xơ xác, da mặt vàng xám vì nghèo đói. Ngày xưa, Nhuận Thổ là một cậu bé có khuôn mặt tròn trĩnh, nước da bánh mật, đầu đội mũ lông chiên, cổ đeo vòng bạc sáng loáng, được bố cưng chiều.

Về hình thức, Nhuận Thổ giờ đây đã hoàn toàn thay đổi, nhưng tận đáy lòng, Nhuận Thổ vẫn giữ nguyên tình bạn sâu nặng với “cậu chủ” ngày xưa. Nghe nói “cậu chủ” đã về nên Nhuận Thổ đến ngay và dù rất nghèo nhưng cũng không quên mang chút quà “cây nhà lá vườn” đến tặng “cậu chủ”. Chính điều đó làm cho những thay đổi trong quan hệ giữa hai người giờ đây trở nên phi lí.

Hai biện pháp nghệ thuật chính được tác giả sử dụng trong truyện là hồi ức và đối chiếu được kết hợp một cách nhuần nhuyễn, khéo léo để làm nổi bật sự thay đổi của con người và cảnh vật. Đồng thời, tác giả đặt ra cho người đọc câu hỏi tại sao lại có sự thay đổi ghê gớm vậy?

Qua truyện, tác giả muốn nói đến tình cảnh đói nghèo của nông dân du nặn áp bức, tham nhũng nặng nề ở nông thôn, song điều ông quan tâm hơn cả là sự thay đổi tinh thần theo chiều hướng xấu của họ, thể hiện qua tính cách của thím Hai Dương, của những người khách mượn có đưa tiền để lấy đồ đạc, đặc biệt là qua tính cách của Nhuận Thổ. Trong mọi thay đổi, điều làm cho tác giả ngạc nhiên, đau xót đến “điếng người đi” chính là mối quan hệ giữa Nhuận Thổ và mình.
